

Republika Hrvatska
Županijski sud u Bjelovaru
Bjelovar, Josipa Jelačića 1

Poslovni broj: GŽ-289/2025-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Bjelovaru kao drugostupanjski sud, u vijeću sastavljenom od suca mr. sc. Alena Goluba kao predsjednika vijeća, sutkinje Sunčice Lovrić kao člana vijeća i suca izvjestitelja i sutkinje Vesne Šuflaj Šestak kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Nene Pendo, OIB: 94143330298, iz Korčule, Stećica 3, zastupane po punomoćniku Željku Šušaku, odvjetniku iz Vele Luke, protiv tuženika Matij-Mate Poše pok. Ivana, OIB: 69180598936, iz Pupnata, Kneže 40, tuženika Damira Poše pok. Ivana, OIB: 69992319128, iz Zagreba, Jurišićeva 2/A, tužene Sendre Poša Gjurin, OIB: 45383846985, iz Zagreba, Basaričekova 22, tuženika Miroslava Poše pok. Matija-Mata, OIB: 73347590567, iz Novog Zelanda, 66 Moire Road bb, Massey, Auckland, tuženika Marka Poše, OIB: 46704627002, iz Pupnata, Kneže 50, zastupanog po punomoćniku Ljubomiru Vranješ, odvjetniku u Korčuli, radi utvrđenja prava vlasništva, odlučujući o žalbama tužiteljice i tuženika Marka Poše protiv presude Općinskog suda u Dubrovniku, Stalne službe u Korčuli poslovni broj P-959/2020 od 20. siječnja 2025., u sjednici vijeća održanoj 7. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se žalba tužiteljice kao neosnovana, dok se žalba tuženika Marka Poše djelomično prihvaća kao osnovana, a djelomično odbija kao neosnovana, pa se presuda Općinskog suda u Dubrovniku, Stalne službe u Korčuli poslovni broj P-959/2020 od 20. siječnja 2025.:

-potvrđuje u točki I. izreke presude,

-potvrđuje u točki II. izreke presude u odnosu na tuženika Marka Poše,

-potvrđuje u točki III. izreke presude u dijelu kojim je naloženo tuženiku Marku Poši tužiteljici naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.014,82 eur,

-preinačuje u točki III. izreke presude u dijelu kojim je naloženo tuženiku Marku Poši tužiteljici naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 50,00 eur i sudi:

„Odbija se zahtjev tužiteljice u dijelu kojim se nalaže tuženiku Marku Poši tužiteljici naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 50,00 eur.“

II. Presuda Općinskog suda u Dubrovniku, Stalne službe u Korčuli poslovni broj P-959/2020 od 20. siječnja 2025., u točki II. izreke u odnosu na tuženike Matij-Mate Poše, Damira Poše, Sendre Poša i Miroslava Poše, te u točki III. izreke presude u odnosu na tuženika Miroslava Poše kojom mu je naloženo naknaditi tužiteljici parnične troškove u visini jedne polovine dosuđenog iznosa pobijanom presudom od 2.129,63 eur, odnosno u iznosu od 1.064,82 eur, kao nepobijana ostaje neizmijenjena.

III. Odbijaju se zahtjevi tužiteljice i tuženika Marka Poše za nadoknadom troškova žalbenog postupka.

Obrazloženje

1. Prvostupanjski sud donio je presudu poslovni broj P-959/2020 od 20. siječnja 2025., koja glasi:

"I. Odbijaju se kao neosnovani tužbeni zahtjevi koji glase:

„Utvrđuje se da je tužiteljica Nena Pendo, OIB: 94143330298, iz Korčule, Stećica 3., vlasnica 4/20 dijela č. zem. 2857/4, površine 691 m², zk. ul. 1413 k.o. Pupnat, pa je sud ovlašćuje da ovo pravo temeljem presude upiše u zemljišne knjige na svoje ime, uz istovremeno brisanje tog prava sa imena prednika tuženih pod 1, 2, 3 i 4 i to Poša Tihomir pk. Matija (1/24), Poša Deodata-Franica pk. Matija (1/24), Poša „Trumbić“ Tihomir pk. Mata (1/60), Poša „Trumbić“ Lucija pk. Mata (1/60) , Poša „Trumbić“ Frana (Deodata) pk. Mata (1/60), Poša Frana ud. Ivana rođ. Poša (1/240) i sa imena tuženika Poša Marko OIB: 46704627002, iz Pupnata, Kneže 50. (7/120+1/240)“.

„Utvrđuje se da je tužiteljica Nena Pendo, OIB: 94143330298, iz Korčule, Stećica 3., vlasnica dijela k.čest. 2857/4, površine 691 m², zk. ul. 1413 k.o. Pupnat, i to onog dijela na geodetskoj skici izrađenoj od dipl. ing. geod. Iva Nazfovskog iz GEOTAG d.o.o iz Zaboka, označen slovima A-B-A'-B'-C'-D'-E'-H-I-J-K-L-M-N-O-P-R-S-T-U-VZ-A, površine 623 m², a koja skica čini sastavni dio presude, pa se tužiteljica ovlašćuje temeljem presude i prijavnog lista potvrđenog od nadležnog Odjela za katastar nekretnina, uknjižiti u zemljišne knjige kao isključiva vlasnica na novoformiranoj čestici nastaloj od navedenog dijela osnove k.čest. 2857/4 k.o. Pupnat, uz prethodno brisanje prava vlasništva sa imena tuženih odnosno njihovim prednika i to Poša Tihomir pk. Matija (1/24), Poša Deodata-Franica pk. Matija (1/24), Poša „Trumbić“ Tihomir pk. Mata (1/60), Poša „Trumbić“ Lucija pk. Mata (1/60), Poša „Trumbić“

Frana (Deodata) pk. Mata (1/60), Poša Frana ud. Ivana rođ. Poša (1/240) i Poša Marko, OIB: 46704627002, iz Pupnata, Kneže 50. (7/120+1/240).„

II. Usvaja se tužbeni zahtjev tužiteljice pa se utvrđuje da je tužiteljica Nena Pendo, kći Marka OIB: 94143330298, iz Korčule, Strećica 3, vlasnica nekretnine katastarske oznake kčbr. 2857/4, upisane po kulturi kao pašnjak, površine 598 m² u zk. ul. br. 1413 k.o. Pupnat, pa je sud ovlašćuje da to pravo temeljem ove presude upiše u zemljišne knjige na svoje ime, uz istovremeno brisanje tog prava vlasništva sa imena prednika tuženika ad. 1/-4/ i to pok. Poša Tihomir pk. Matija za 1/24 dijela, pok. Poša Deodata-Franica pk. Matija za 1/24 dijela, pok. Poša „Trumbić“ Tihomir pk. Mata za 1/60 dijela, pok. Poša „Trumbić“ Lucija pk. Mata za 1/60 dijela, pok. Poša „Trumbić“ Frana (Deodata) pk. Mata za 1/60 dijela, prednice tuženika ad. 1/-3/ i to pok. Poša Frana ud. Ivana rođ. Poša za 1/240 dijela kao i s imena tuženika ad. 5 Poša Marko, OIB: 46704627002, iz Pupnata, Kneže 50 za 7/120+1/240 dijela.

III. Nalaže se tuženiku ad. 4 Miroslav Poša pok. Matija, OIB: 73347590567 i tuženiku ad. 5 Marko Poša (OIB: 46704627002) da tužiteljici na jednake dijelove naknade parnični trošak u iznosu od 2.129,63 eura (dvije tisuće sto dvadeset devet eura i šezdeset tri centa) s pripadajućim zateznim kamatama po stopi utvrđenoj čl. 29 Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23 i 155/23) koje teku od dana donošenja presude do isplate, sve u roku od 15 dana."

2. Protiv presude prvostupanjskog suda i to u odnosu na točku I. izreke žalbu je podnijela tužiteljica, sadržajno zbog svih žalbenih razloga iz članka 353. stavka 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: ZPP), te predlaže osporeni dio presude ukinuti i vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje, te potražuje troškove podnošenja žalbe.

2.1. Protiv presude prvostupanjskog suda i to u odnosu na točke II. i III. izreke žalbu je podnio tuženik Marko Poša, zbog svih žalbenih razloga iz članka 353. stavka 1. ZPP, te predlaže preinačiti pobijanu presudu i odbiti usvojeni tužbeni zahtjev i zahtjev za naknadu parničnog troška, te dosuditi parnični trošak žalitelju, a podredno u cijelosti ukinuti točke II. i III. izreke pobijane presude i vratiti predmet prvostupanjskom sudu na ponovan postupak, te potražuje troškove podnošenja žalbe.

3. Odgovori na žalbe nisu podneseni.

4. Žalba tužiteljice nije osnovana, a žalba tuženika Marka Poše djelomično je osnovana.

5. Ispitujući pobijanu prvostupanjsku presudu i postupak koji je prethodno proveden pred prvostupanjskim sudom, utvrđeno je kako nije ostvarena bitna povreda parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP na

koje, primjenom odredbe članka 365. stavak 2. ZPP, drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti. Nije niti ostvarena bitna povreda odredbe iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP na koju ukazuju žalitelji u žalbama, budući su sve odlučne činjenice temeljene na provedenim dokazima i za pobijanu odluku navedeni su valjani razlozi, te je istu moguće ispitati.

6. Predmet spora je utvrđenje prava vlasništva tužiteljice na nekretnini upisanoj u zk.ul.br. 1413 k.o. Pupnat, na čkbr. 2857/4, i to upisom prava vlasništva tužiteljice u zemljišnim knjigama na preostalih 4/20 dijela navedene čestice površine 691 m², odnosno upisom prava vlasništva tužiteljice na predmetnoj čestici u dijelu označenoj na geodetskoj skici mjerničkog vještaka, odnosno upisom prava vlasništva tužiteljice na predmetnoj čestici u površini od 598 m².

7. Na osnovu provedenih dokaza u prvostupanjskom postupku utvrđeno je slijedeće:

- prema podacima iz povijesnog zemljišno knjižnog izvatka i priloženih dokumenata iz zbirke isprava, predmetna nekretnina, među ostalima, bila je najprije upisana u zemljišnoj knjizi k.o. Pupnat, zk. ul. br. 1068, po kulturi pašnjak, površine 691 m²,

- na temelju presude od 22. rujna 1936. Agr-714/31 ondašnjeg Sreskog suda u Korčuli, položene u zbirci isprava pod Z-374/50, bio je proveden upis uknjižbe prava vlasništva, među ostalima, predmetne nekretnine, na ime Ivana Poše, pok. Mata, pradjeda tužiteljice po ocu,

- temeljem rješenja o nasljeđivanju Kotarskog suda u Korčuli broj O-92/45 od 17. prosinca 1947. iza pok. Ivana Poše, pok. Mata, upis uknjižbe prava vlasništva, između ostalih, predmetne nekretnine, pod Z-1464/59, proveden je na ime njegovih sinova i to Ivana Poše (djeda tužiteljice po ocu i pradjeda tuženika Marka Poše po ocu) u 12/24 dijela, don Pavla Poše (svećenika) u 4/24 dijela, Antuna Poše u 4/24 dijela, te na ime unuka (iza ranije pok sina Matije-Mate) i to Ivana Poše, mlljt. Tihomira Poše, mlljt. Miroslava Poše (ovdje tuženika) i Franice Poša (opaticice iz Lopuda), svakome u 1/24 dijela,

- Ivan Poša „Trumbić“ (sin pok. Matije-Mata, a unuk pok. Ivana), svoj naslijeđeni dio od 1/24, među ostalim i predmetne nekretnine, darovao je majci Luciji Poša ud. Mata, ugovorom o darovanju sastavljenim u Općinskom sudu u Korčuli 22. ožujka 1965. (provedeno pod Z-166/65), koja je naknadno ugovorom o darovanju od 24. kolovoza 1973. taj darovani dio predmetne nekretnine darovala - "vratila" sinu Ivanu Poši (provedeno pod Z-615/73), koji je tako stečenim suvlasničkim dijelom predmetne nekretnine (naslijeđenim iza smrti djeda pok. Ivana Poše pok. Mata), potom raspolagao ugovorom o darovanju od 1. prosinca 1974. u korist djece, ovdje tuženih Matij- Mate Poše i Damira Poše (provedeno pod Z-646/74),

- don Pavle Poša, svećenik, nastanjen u Dubrovniku i Antun Poša, nastanjen u Novom Zelandu (sinovi pok. Ivana Poše pok. Mata), polovinu svog naslijeđenog dijela od 4/24, odnosno svatko 2/24 dijela, između ostalih i predmetne nekretnine, ugovorom o darovanju od 31. kolovoza 1970., ovjerenog kod Općinskog suda u

Korčuli, darovali su bratu, a djedu tužiteljice i pradjedu tuženika Marka Poše, Ivanu Poši pok. Ivana,

- don Pavle Poša, svećenik, nastanjen u Dubrovniku, preostalu polovinu naslijeđenog dijela iza oca pok. Ivana Poše pok. Mata, odnosno 2/24 dijela, između ostalih i predmetne nekretnine, ugovorom o darovanju od 20. siječnja 1971., provedeno pod Z-884/86, darovao je nećacima, od pok. brata Matija-Mate, i to Ivanu Poši, Tihomiru Poši, Miroslavu Pošu (ovdje tuženiku), Frani Poša Deodata, časnoj sestri i Luciji Poša udovici pok. brata Matija-Mate,

- Ivan Poša, pok. Ivana, djed tužiteljice i pradjed tuženika Marka Poše, preminuo je 1974., a njegovom nasljednicom, između ostalih i predmetne nekretnine, temeljem nasljedničkih izjava o prihvatu, ustupu i odricanju od nasljedstva (sinova Marka, Ivana i Pavla, te kćerke Frane Stanišić), po rješenju o nasljeđivanju Općinskog suda u Korčuli broj O-65/74, provedeno pod Z-472/78, proglašena je i kao suvlasnica u 1/2 dijela upisana udova Kata Poša, baka tužiteljice po očevoj lozi,

- temeljem ugovora o doživotnom uzdržavanju od 22. studenog 1976., Kata Poša, kao primateljica uzdržavanja ostavila je svoju imovinu, između ostalih i predmetnu nekretninu, sinu Marku Poši, ocu tužiteljice, a preminula je 28. lipnja 1980.,

- Ivan Poša, „Trumbić“ pok. Matije-Mate, preminuo je 2004., a njegovim nasljednicima pored udove Frane Poše, po rješenju o nasljeđivanju javnog bilježnika Ivne Kaliman u Korčuli broj O-91/04, UPP/OS-66/04 proglašeni su njegova supruga Frana Poša, te djeca, ovdje tuženici Matij Poša, Damir Poša i Sendra Poša-Gjurin, koje ostavinsko rješenje je provedeno u zemljišnoj knjizi pod Z-1053/04 i to u odnosu na suvlasnički udio koji je ostavitelj stekao pod Z-884/86, na temelju darovnog ugovora zaključenog sa stricem don Pavlom Pošom, pok. Ivana,

- na temelju ugovora o darovanju od 31. kolovoza 1970., rješenja o nasljeđivanju broj O-65/74 od 4. travnja 1975., te ugovora o doživotnom uzdržavanju od 22. studenog 1976., suvlasnički udio od 1/2 dijela (provedenom pod Z-152/99), te 1/4 dijela predmetne nekretnine (provedenom pod Z-6915/2019), bio je uknjižen na ime Marka Poše pok. Ivana, oca tužiteljice,

- tužiteljica je upis uknjižbe prava suvlasništva za 1/2 dijela predmetne nekretnine ishodila temeljem ugovora o darovanju nekretnina kojeg je 20. prosinca 2018. zaključila sa svojim ocem Markom Pošom, pok. Ivana, a koji ugovor je položen u ovosudnoj zbirci isprava pod Z-518/19 (1/2 suvlasničkog dijela kojeg je Marko Poša, otac tužiteljice, stekao na temelju ugovora o doživotnom uzdržavanju od 22. studenog 1976.),

- tužiteljica je daljnji upis uknjižbe prava suvlasništva za 1/4 dijela predmetne nekretnine ishodila temeljem ugovora o darovanju nekretnina kojeg je 22. listopada 2019. zaključila sa svojim ocem Markom Pošom, pok. Ivana, a koji ugovor je položen u ovosudnoj zbirci isprava pod Z-9531/2019, koji upis je prvotno bio određen za 1/4+7/120 dijela da bi nakon toga rješenjem o ispravku pod Z-802/20 bila ispravljena

greška na način da je tužiteljica temeljem tako označenog ugovora uknjižena za ¼ dijela,

- tuženici Matij-Mate Poša i Damir Poša (djeca pok. Ivan Poša, „Trumbić“ pok. Matije-Mate) sav svoj udio predmetne nekretnine prenijeli su na tužiteljicu na temelju Tabularne izjave ovjerene kod javnog bilježnika Ivne Kaliman OV-1965/20, koja je temeljem toga ishodila upis uknjižbe prava vlasništva predmetne nekretnine za ukupno 1/20 suvlasničkog dijela,

- Marko Poša pok. Ivana, otac tužiteljice, raspolagao je i drugim svojim nekretninama, pa tako nekretninom katastarske oznake kčbr. 2857/1 voćnjak/pašnjak raspolagao je ugovorom o darovanju nekretnina ovjerenog kod javnog bilježnika Ivne Kaliman u Korčuli broj Ov-1953/99 od 21. listopada 1999., položenim u zbirci isprava pod Z-928/99, u korist sina Ivana Poše, brata tužiteljice,

- Marko Poša pok. Ivana, otac tužiteljice, nekretninama katastarske oznake kčbr. 2824, kčbr. 2848/4 i kčbr. 2848/6 opisanim kao kuća, garaža, maslinik raspolagao je ugovorom o darovanju nekretnina ovjerenim kod javnog bilježnika Ivne Kaliman u Korčuli broj Ov-3358/16 od 29. kolovoza 2016., položenim u zbirci isprava pod Z-8778/16, u korist sina Ante Poše, brata tužiteljice, a oca tuženika Marka Poše,

- za naprijed označene nekretnine katastarske oznake kčbr. 2824, kčbr. 2848/4 i kčbr. 2848/6, ovdje tuženik Miroslav Poša, pok. Matije-Mata „Trumbić“ izdao je tabularnu izjavu u korist Ante Poše, brata tužiteljice, oca tuženika Marka Poše, koja izjava je ovjerena kod javnog bilježnika Ivne Kaliman u Korčuli broj Ov-3080/2018 23. kolovoza 2018. i potom provedena pod Z-9975/2018,

- u navedenoj Tabularnoj izjavi sada tuženik Miroslav Poša „Trumbić“, kao osnova stjecanja označenih nekretnina navodi: „dioba između zajedničkih prednika u obitelji i ustup od oca Marka Poše pok. Ivana...Imenovani su u dugogodišnjem mirnom i vlasničkom posjedu putem svojih prednika više od 50 godina.“,

- za navedene nekretnine, kao i za kčbr. 2825/5 Marko Poša pok. Ivana (otac tužiteljice, djed tuženika Marka Poše) zaključio je ponovno ugovor o darovanju nekretnina ovjerenog kod javnog bilježnika Ivne Kaliman u Korčuli broj Ov-4612/2019, a provedenim pod Z-11098/2019, kojim je označenim nekretninama raspolagao u korist sina Ante Poše (brata tužiteljice, a oca tuženika Marka Poše),

- presudom Općinskog suda u Dubrovniku, Stalne službe u Korčuli broj P-868/2018 od 16. listopada 2019., utvrđeno je (temeljem dosjelnosti) vlasništvo Ante Poše, brata tužiteljice, oca tuženika Marka Poše na kčbr. 2824, kčbr. 2848/4 i kčbr. 2848/6, za preostalih 106/240 dijela,

-tuženik Matij Poša, pok. Ivana Poša „Trumbić“ pok. Matije-Mate, potpisao je tabularnu izjavu koja je ovjerena kod javnog bilježnika Ivne Kaliman u Korčuli pod br. Ov-221/2020 od 24. siječnja 2020 i položena u ovosudnoj zbirci isprava pod Z-

911/20, zajedno s presudom Općinskog suda u Dubrovniku, Stalna služba u Korčuli posl. br. P-868/2018 od 16. listopada 2019.,

- tuženik Marko Poša upis uknjižbe prava suvlasništva za 7/120 dijela predmetne nekretnine ishodio je na temelju ugovora o darovanju zaključenog 30. kolovoza 2019. s tuženikom Miroslavom Pošom (Z-7529/2019),

- tuženik Marko Poša upis uknjižbe prava suvlasništva za 1/240 dijela predmetne nekretnine ishodio je upisom provedenim pod Z-9103/20 na temelju ugovora o darovanju tužene Sendre Poša Gjurić kao darovateljice ovjerenog kod javnog bilježnika Ivane Kaliman u Korčuli pod br. OV-2629/20 od 31. kolovoza 2020.,

- prema podacima posjedovnog lista Područnog ureda za katastar Dubrovnik, Odjela za katastar nekretnina Korčula broj 1045 od 20. prosinca 2020, u k.o. Pupnat., predmetna nekretnina u katastarskom operatu upisana je kao Koromačina, šuma 691 m², na ime suvlasnika koji su kao takvi bili uknjiženi u zemljišnim knjigama u vrijeme podnošenja predmetne tužbe,

-prema nalazu i mišljenju mjerničkog vještaka Ive Nazifovskog, predmetno zemljište na krajnjem sjevernom dijelu u naravi čini nerazvrstana cesta NC KNCE 003 (odvojak Male Koromačine), dok je ostatak zemljišta prema jugu obrastao niskim raslinjem i makijom, a usporedbom stvarnog stanja sa službenim sadržajem katastarskog plana utvrđeno je da na službenom katastarskom planu postoje manja odstupanja položaja predmetne čestice u odnosu na vidljive i nesporne međe u naravi (stari kameni suhozid), da sjeverna međa predmetne nekretnine uz kčbr. 2861/6 k.o. Pupnat koordinatno je definirana geodetskim elaboratom RN 8/21., da je uvidom u izvješće koje je sastavni dio tako označenog geodetskog elaborata utvrđeno i kako je tužiteljica vlastoručnim potpisom potvrdila ispravnost međnih linija utvrđenih predmetnim geodetskim elaboratom, da je uvidom u javno dostupni sadržaj katastarskog operata vidljivo, za predmetnu kčbr. 2857/4, da postoji upisana plomba P-932-06/2023-02/439 koja predstavlja geodetski elaborat izrađen u svrhu evidentiranja nerazvrstane ceste NC KNE 003 po zahtjevu Grada Korčule,

- mjernik vještak je kao prilog dostavio grafički prilog – skicu očevida - snimak stvarnog stanja na kojem je zemljište unutar površine utužene nekretnine, izuzev dijela koji zahvaća cesta definirao poligonom A-B-A'-B'-C'-D'-E'-H-I-J-K-L-MN-O-P-S-T-U-V-Z-A, izmjerene površine 623 m²,

-iz dopisa Grada Korčule od 6. studenog 2024. i priloženih spisa o utvrđivanju razvrstane ceste, proizlazi da je Grad Korčula ishodio upis nerazvrstane ceste NC KNE 003 temeljem Zakona o cestama, koja nerazvrstana cesta je i upisana u Jedinствenu bazu podataka o nerazvrstanim cestama, da je geodetski elaborat kojim je ucrtano postojeće stanje izradila tvrtka Terrametrika d.o.o. iz Zagreba, broj elaborata: 2023-068 od 31. srpnja 2024., da je uvidom u tako priložene isprave sud utvrdio kako je dio utužene nekretnine, koji u naravi predstavlja asfaltirani put prešao u dio kčbr. 9728 NC KNE 003 nerazvrstana cesta površine 1531 m², javno dobro u

općoj uporabi u neotuđivom vlasništvu Grad Korčula, dok je ostatak površine od 598 m² sada upisan kao novoformirana kčbr. 2857/4.

8. U odnosu na žalbu tužiteljice, potrebno je navesti kako žalbeni navodi tužiteljice kojima pobija točku I. izreke prvostupanjske presude nisu osnovani.

9. Pravilno je utvrđenje prvostupanjskog suda da je upis nerazvrstane ceste, u onom dijelu gdje se takva cesta protezala prije provedbe geodetskog elaborata dostavljenom na spis od strane Grada Korčule, proveden temeljem Zakona i to članka 101. stavka 1., članka 107. i članka 131. do članka 133. Zakona o cestama (Narodne novine, broj: 84/11, 18/13, 22/13, 54/13, 148/13, 92/14, 110/19, 144/21, 114/22, 114/22, 4/23, 133/23 - dalje: ZC), te da je dio utužene nekretnine u njenom krajnjem sjevernom dijelu, koje je u naravi asfaltirani put, geodetskim elaboratom od 31. srpnja 2024. postao dio čkbr. 9728 NC KNE 003 nerazvrstana cesta ukupne površine 1531 m², koja je javno dobro u općoj uporabi u neotuđivom vlasništvu Grada Korčule, slijedom čega ne može predstavljati privatni put niti biti predmet ovog parničnog postupka. Stoga su neodlučni žalbeni navodi tužiteljice koje je isticala i tijekom parničnog postupka da dio predmetne nekretnine nema obilježja javnog puta po Zakonu o cestama, jer je na više mjesta presječen lancima i zatvorenim lokotima kojima je spriječen provoz vozilima bez dozvole vlasnika zemljišta, o čemu je sporazum realiziran 2009. Pravilno navodi prvostupanjski sud kako te činjenice vezano za obilježje javnog puta tužiteljica može isticati samo u propisanom upravnom postupku.

10. Prema članku 2. stavku 1. točki 6. ZC, nerazvrstane ceste su ceste koje se koriste za promet vozilima, koje svatko može slobodno koristiti na način i pod uvjetima određenim ovim Zakonom i drugim propisima, a koje nisu razvrstane kao javne ceste u smislu ovoga Zakona.

10.1. Odredbom članka 98. stavka 1. ZC je propisano da su nerazvrstane ceste, ceste koje se koriste za promet vozilima i koje svatko može slobodno koristiti na način i pod uvjetima određenim ovim Zakonom i drugim propisima, a koje nisu razvrstane kao javne ceste u smislu ovoga Zakona, i to posebice: – ceste koje su na području gradova s više od 35.000 stanovnika, te gradova koji su sjedišta županija bile razvrstane u javne ceste Odlukom o razvrstavanju javnih cesta u državne ceste, županijske ceste i lokalne ceste (Narodne novine broj 54/08., 122/08., 13/09., 104/09. i 17/10.), – ceste koje povezuju naselja, – ceste koje povezuju područja unutar gradova i naselja, – terminali i okretišta vozila javnog prijevoza, – pristupne ceste do stambenih, poslovnih, gospodarskih i drugih građevina, – druge ceste na području naselja i gradova.

10.2. Odredbom članka 100. ZC propisano je što sve čini nerazvrstanu cestu, pa tako nerazvrstanu cestu, između ostalog, čine cestovna građevina (donji stroj, kolnička konstrukcija, sustav za odvodnju atmosferskih voda s nerazvrstane ceste, drenaže, most, vijadukt, podvožnjak, nadvožnjak, propust, tunel, galerija, potporni i obložni zid, pothodnik, nathodnik i slično), nogostup, biciklističke staze, te sve prometne i druge

površine na pripadajućem zemljištu (zelene površine, ugibališta, parkirališta, okretišta, stajališta javnog prijevoza i slično).

10.3. Prema članku 101. stavku 1. ZC nerazvrstana cesta je javno dobro u općoj uporabi u vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalazi, dok se prema stavku 2. istog članka nerazvrstana cesta ne može otuđiti iz vlasništva jedinice lokalne samouprave niti se na njoj mogu stjecati stvarna prava, osim prava služnosti i prava građenja radi građenja građevina sukladno odluci izvršnog tijela jedinice lokalne samouprave, pod uvjetom da ne ometaju odvijanje prometa i održavanje nerazvrstane ceste.

10.4. Odredbom članka 102. st. 1. ZC je propisano da nerazvrstana cesta postaje javno dobro u općoj uporabi pravomoćnošću uporabne dozvole odnosno izdavanjem drugog akta na temelju kojeg je dopuštena uporaba građevine sukladno posebnom propisu, dok se prema stavku 2. istog članka nerazvrstana cesta upisuje u zemljišne knjige kao javno dobro u općoj uporabi i kao neotuđivo vlasništvo jedinice lokalne samouprave.

10.5. Prema odredbi čl. 131. st. 1. ZC ceste koje se na dan stupanja na snagu ovoga Zakona koriste za promet vozila po bilo kojoj osnovi i koje su pristupačne većem broju korisnika, a koje nisu razvrstane kao javne ceste u smislu ovoga Zakona, postaju nerazvrstane ceste, a prema st. 2. istog članka postojeći upisi u zemljišnim knjigama nerazvrstanih cesta iz stavka 1. ovoga članka u vlasništvu jedinice lokalne samouprave zamijenit će se po službenoj dužnosti upisom nerazvrstane ceste javnog dobra u općoj uporabi kao neotuđivog vlasništva jedinice lokalne samouprave. Nadalje, prema članku 131. stavku 6. ZC nerazvrstane ceste iz stavka 1. ovoga članka upisat će se u zemljišnu knjigu kao javno dobro u općoj uporabi, kao neotuđivo vlasništvo jedinice lokalne samouprave uz upis pravne osobe koja upravlja javnom cestom, bez obzira na postojeće upise u zemljišnoj knjizi, a prema stavku 7. istog članka nekretnine koje su prema ovom Zakonu nerazvrstane ceste i bile su u uporabi kao nerazvrstane ili javne ceste prije 1. siječnja 1997., javno su dobro u općoj uporabi u neotuđivom vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalaze.

11. Prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženog u odluci broj: Rev-1083/2023-2 od 3. rujna 2024. navedeno je da se "tužitelj neosnovano poziva da njegova vlasnička ovlaštenja proizlaze iz provedenog upisa prava vlasništva u zemljišnim knjigama. Sporna prometnica ima pravni status nerazvrstane ceste neovisno o tome tko je na nekretninama na kojima je izgrađena upisan kao vlasnik u zemljišnim knjigama. Pravni status nerazvrstana cesta stječe ex lege, ispunjenjem zakonskih pretpostavki. Upis nema konstitutivno značenje. Navedeno kako u slučaju iz odredbe čl. 102. ZC u pogledu nekretnina koje su predviđene za gradnju nerazvrstanih cesta nakon stupanja na snagu ZC, tako i u pogledu odredbe čl. 131. ZC za nerazvrstane ceste izgrađene do stupanja na snagu tog zakona.", te je u odgovoru na pravno pitanje izraženo pravno shvaćanje da: "Jedinica lokalne samouprave, na temelju odredbi Zakona o cestama (NN 84/11 i dr.), stječe ex lege vlasništvo nad nekretninom koja se na dan stupanja na snagu tog zakona u cijeloj

svojoj površini koristila kao javno dobro u općoj uporabi u njezinom vlasništvu pa i na onim suvlasničkim dijelovima koji su upisani kao vlasništvo privatne osobe."

12. Dakle, u konkretnom slučaju mjerodavna je odredba na koju se poziva prvostupanjski sud u pobijanoj odluci i to odredba članka 131. ZC, kojom je u stavku 1. propisano da ceste koje se na dan stupanja na snagu tog zakona koriste za promet vozila po bilo kojoj osnovi i koje su pristupačne većem broju korisnika, a koje nisu razvrstane kao javne ceste u smislu tog zakona, da te ceste postaju nerazvrstane ceste, kao i stavak 7. (ranije 6. - u vrijeme stupanja na snagu tog zakona), kojom je propisano da nekretnine koje su prema tom zakonu nerazvrstane ceste i bile su u uporabi kao nerazvrstane ceste ili javne ceste, prije 1. siječnja 1997., (a ovdje su te nekretnine bile u uporabi kao nerazvrstane ceste, i prema Zakonu o cestama su i sada nerazvrstane ceste, kao i u momentu stupanja na snagu tog Zakona) su - javno dobro u općoj uporabi u neotuđivom vlasništvu jedinice lokalne samouprave na čijem se području nalaze, čime je definiran njihov pravni status. Obzirom na navedeno i činjenicu da je asfaltirani dio predmetne čestice izgrađen kao put – cesta (nerazvrstana) do stupanja na snagu ZC, to je dio sporne nekretnine, označen u Geodetskom elaboratu Grada Korčule, kao dio kčbr. 9728 NC KNE 003, nerazvrstane ceste ukupne površine 1531 m², javno dobro u općoj uporabi, kao vlasništvo Grada Korčule.

13. Stoga se tužiteljica neosnovano poziva da njena vlasnička ovlaštenja na predmetnom dijelu čestice koja je dio nerazvrstane ceste, proizlaze iz dopisa iz 2009. kojeg su kao vlasnici Marko Poša, otac tužiteljice, te vlasnici susjednih nekretnina Nikola Poša i Nikola Stanišić uputili Mjesnom odboru Kneže, u kojem izražavaju protivljenje da isti postane javni put, obzirom kako je već navedeno, predmetni dio čestice, koji je u naravi asfaltirana cesta, ima pravni status nerazvrstane ceste neovisno o tome tko je na nekretnini na kojima je izgrađen upisan kao vlasnik u zemljišnim knjigama.

14. Obzirom na činjenicu da je geodetskim elaboratom od 31. srpnja 2024. dio predmetne nekretnine u sjevernom dijelu utvrđen nerazvrstanom cestom, slijedom čega je ostatak površine od 598 m² upisan kao novoformirana čkbr. 2857/4, to su neosnovani žalbeni navodi tužiteljice da je prvostupanjski sud propustio saslušati geodetskog vještaka u odnosu na utvrđenu preostalu površinu predmetne čestice po njemu utvrđene, obzirom je vještačenje u ovom predmetu provedeno i nalaz i mišljenje izrađen u travnju 2024., prije nego je izrađen geodetski elaborat na zahtjev Grada Korčule radi formiranja nerazvrstane ceste, a u geodetskoj izmjeri koja je tome prethodila, osim toga, sudjelovala je i tužiteljica, koja je potvrdila ispravnost međnih linija utvrđenih predmetnim geodetskim elaboratom, kako to proizlazi i iz nalaza i mišljenja geodetskog vještaka u ovom predmetu. Pored toga, nositelji prava na zemljištu mogli su izvršiti uvid u geodetske elaborate izvedenog stanja nerazvrstanih cesta i zatražiti eventualno dodatna objašnjenja sukladno javnom pozivu Grada Korčule od 8. kolovoza 2023., a tužiteljica niti ne tvrdi da se odazvala javnom pozivu i iznijela bilo kakva očitovanja u tom upravnom postupku. Stoga, žalbeni navodi tužiteljice o počinjenoj bitnoj povredi odredbe parničnog postupka iz odredbe članka

354. stavak . točke 6. i točke 11. ZPP, pa time pogrešnom i nepotpunom utvrđenom činjeničnom stanju, nisu osnovani.

15. Žalbeni navodi tuženika Marka Poše kojima pobija prvostupanjsku odluku u točki II. izreke nisu osnovani.

16. Prvostupanjski sud, temeljem izvedenih dokaza i utvrđenih činjenica, pozivajući se na odredbu članka 114. stavka 1. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (Narodne novine broj 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12., 152/14., 81/12. i 94/17. – dalje ZVDSP), na odredbu članka 388. stavka 2. ZVDSP, na pravila bivšeg Općeg građanskog zakonika (OGZ), koja su se temeljem Zakona o načinu primjene pravnih propisa donesenih prije 6. travnja 1941. (Narodne novine, broj 73/91) primjenjivala do 1. rujna 1980. – dana stupanja na snagu Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima (Narodne novine broj 53/91, dalje ZOVO), te paragrafa 380. i 431. OGZ, kao i članka 9. Zakona o prometu zemljišta i zgrada, utvrđuje da se otac tužiteljice nalazio u isključivom posjedu prijepornog zemljišta, da ga u tom posjedovanju nitko nikada nije ometao, da to proizlazi iz iskaza saslušanih svjedoka Ivica Poša i Pavla Šaina, čije iskaze prvostupanjski sud u cijelosti prihvaća kao utemeljene i objektivne, jer se radi o susjedima tužiteljice i osobama koje su obitavale u blizini prijepornog zemljišta, kojima je zasigurno poznato tko je i od kada u posjedu predmetne zemlje, da je prednik tužiteljice, otac Marko Poša, pok. Ivana u posjedu utužene nekretnine od smrti roditelja, a savjesnost nasljednika se pretpostavlja, da je u obitelji tužiteljice po ocu došlo do diobe sredinom prošlog stoljeća, koja je zaključena i realizirana, pa ima pravni učinak, te sud prvog stupnja utvrđuje da je otac tužiteljice Marko Poša, pok. Ivana bio zakoniti i savjesni isključivi posjednik utužene nekretnine, na identičan način kao i nekretnina koje je darovanjem ustupio sinovima Anti Pošu i Ivanu Poši, pa je i bio ovlašten raspolagati predmetnom nekretninom i tako stečeno pravo darovanjem prenio je na tužiteljicu, koja je sa prednicima bila u posjedu utužene nekretnine na način da je s iste uzimala drva. Prvostupanjski sud zaključuje da to što je prije pokretanja predmetnog postupka između tužiteljice i tuženika Marka Poše došlo do sukoba po pitanju sječe drva, nije odlučno u ovoj pravnoj stvari, jer je i više nego očito da tuženik Marko Poša prije toga predmetnu nekretninu nije posjedovao kao samostalni posjednik, te da isti pretendira na vlasništvo utužene nekretnine u koju svrhu je i zaključio darovne ugovore sa slijednicima pok. Matije Poša, pok. Ivana i to u vrijeme kada je tužiteljica izrazila namjeru za rješavanje zemljišno knjižnog stanja utužene nekretnine.

17. Naime, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio, prethodno utvrđujući kronologiju povijesti upisa predmetne čestice u zemljišnim knjigama i sačinjenih pravnih poslova, te je pravilno ocijenio izvedene dokaze, ocjenjujući kako se tužiteljica sa svojim pravnim prednicima nalazila u isključivom posjedu predmetne čestice, te kako tuženik Marko Poša nije vršio faktičnu vlast na istoj niti osobno niti sa svojim pravnim prednicima. Naime, iz provedenih dokaza proizlazi da je pradjed tužiteljice Ivan Poša predmetnu nekretninu u ½ dijela ostavio u nasljedstvo djedu tužiteljice Ivanu Poši (rješenje o nasljeđivanju broj O-92/45). Međutim, nasljednici pradjeda Ivana Poše, njegovi sinovi, svećenik don Pavle Poša, koji je boravio u Samostanu u Dubrovniku i Antun Poša iz Novog Zelanda, polovinu svog naslijeđenog suvlasničkog dijela

darovali su ugovorom o darovanju od 31. kolovoza 1970. bratu Ivanu Poši, djedu tužiteljice. Taj ugovor je uključivao predaju darovane nekretnine, u smislu toga što se Ivan Poša već nalazio u posjedu cijele predmetne čestice. S druge strane, ugovor o darovanju od 20. siječnja 1971. kojim je svećenik don Pavle Poša preostalu polovinu svog naslijeđenog dijela raspodijelio u korist nasljednika brata mu pok. Matije-Mate "Trumbić" Poše, nije izvršen uz pravu predaju, jer tada niti don Pavle Poša nije (uopće) bio u posjedu darovanih nekretnina, tako i predmetne nekretnine. Osim toga, u vrijeme smrti pradjeda tužiteljice Ivana Poše (1945.) njegov četvrti sin Matija-Mate "Trumbić" Poša je prije njega preminuo, pa su nasljednicima proglašeni njegovi potomci i to sinovi Ivan, mlljt. Tihomir, mlljt. Miroslav (ovdje tuženik) i kćerka Franica, kojima je predmetna nekretnina uručena svakome u 1/24 dijela, no isti nisu nikada ušli u posjed predmetne čestice. Na to ukazuje činjenica što je Ivan od pok. Matije-Mate "Trumbić" Poše svoj dio darovao majci Luciji, a ona potom isto povratno njemu darovala, da bi opet isti to darovao svojoj djeci, ovdje tuženicima Matiji-Mati i Damiru (a oni prenijeli tabularnom izjavom tužiteljici), dok su potomci Matij-Mate "Trumbić" Poše, pok. Ivana i to sinovi Tihomir i Miroslav bili maloljetnici, a kćerka Franica opatica iz Lopuda, time da tuženik Marko Poša niti ne tvrdi, a niti dokazuje da bi isti bili u posjedu predmetne nekretnine nakon što su iste naslijedili, odnosno nakon što je im je ista formalno darovana, pa se, dakle, u odnosu na predmetnu nekretninu radilo o darovanju bez prave predaje, koje nije bilo valjano, u smislu paragrafa 943. OGZ, što je jasno, obzirom nitko od nasljednika Matij-Mate "Trumbić" Poše, pok. Ivana, nije bio u posjedu predmetne nekretnine.

18. To što je tuženik Marko Poša sa zaručnicom Marinom Boticom išao po drva na predmetnu nekretninu, a činio je to samo jednom prilikom prije tri i više godine, nema značenje vršenja faktičnog posjeda predmetne nekretnine. Stoga je pravilno ocijenio prvostupanjski sud pravnu valjanost ugovora o darovanju zaključenog 30. kolovoza 2019. između tuženika Marka Poše i tuženika Miroslava Poše, te ugovora o darovanju zaključenog između tuženika Marka Poše i tužene Sendre Poša Gjurin od 31. kolovoza 2020., koji su zaključeni bez prave predaje (budući niti Miroslav Poša, a niti Sendra Poša Gjurin nisu bili u faktičnom posjedu predmetne nekretnine).

19. Neosnovani su žalbeni navodi tuženika Marka Poše kojima interpretira iskaz svjedoka Marka Poše, oca tužiteljice, a svoga djeda, te iz istog izvodi zaključke za koje navodi da iste prvostupanjski sud nije, odnosno da ih je propustio pravilno cijeniti, čime upućuje na počinjenu bitnu povredu postupka iz članka 354. stavka 1. i stavka 2. točke 11. ZPP. Naime, iz iskaza svjedoka Marka Poše jasno izrijeком proizlazi da je predmetnu nekretninu njegov otac Ivan Poša dobio od svoga oca istog imena Ivana Poše, da su njegov otac Ivan Poša i očev brat Matij-Mate ("Trumbić") Poša sve dijelili na riječ, pa je tako otac svjedoka Ivan Poša dobio maslinik koji se proteže sjeverozapadno u odnosu na predmetnu nekretninu, koji maslinik je svjedok dao svom sinu Ivanu Poši, te da je tako otac svjedoka Ivan Poša dobio zemljište koje se proteže prema jugozapadu, na kojem zemljištu je izgradio kuću, a tu nekretninu je dao sinu Anti Poši (ocu tuženika Marka Poše), a isto tako otac svjedoka Ivan Poša dobio je i predmetnu nekretninu koju je svjedok darovao kćerki, ovdje tužiteljici Neni Pendo. Svjedok navodi da su njegov otac i on na predmetnoj nekretinini brali i držali masline, te skupljali tzv. šušanj i gnojivo koje su prenosili do okućnice kuće za

potrebe uzgoja povrća, limuna i sl., da su na predmetnoj nekretnini članovi obitelji svjedoka brali i sjekli drva i prenosili ih u kuću za ogrjev prije dosta godina, te da na utuženoj nekretnini nitko od strane njegovog strica pok. Matija-Mate ("Trumbić") Poše nije polagao pravo. Navedene činjenice o vršenju posjeda na predmetnoj čestici potvrdili su i nesrodni svjedoci Ivica Poša i Pavao Šain, čije iskaze je pravilno prvostupanjski sud ocijenio kao vjerodostojne i objektivne. Iz provedenih dokaza, protivno žalbenim navodima tuženika Marka Poše, proizlazi da je postojao usmeni dogovor u obitelji Poša, prednika tužiteljice, koje će nekretnine kome pripasti. Postojanje takvog dogovora u obitelji u vezi podjele nekretnina, proizlazi i iz ovjerenih tabularnih izjava iz 2018. i 2020., koje su sastavni dio zbirke isprava za predmetnu nekretninu, priloženih u spisu predmeta, u kojima tuženici Matij-Mate Poša i Miroslav Poša, izjavljuju, u odnosu na kčbr. 2824, 2848/4 i 2848/6, da na iste ne polažu nikakva vlasnička ili posjedovna prava, da je stvarno vlasništvo istih Ante Poša (otac tuženika Marka Poše) stekao diobom između zajedničkih prednika u obitelji i ustupom od svog oca Marka Poša, pok. Ivana, koji su u dugogodišnjem i mirnom vlasničkom posjedu istih putem svojih prednika više od 50 godina. Navedeno ukazuje na vjerodostojnost iskaza svjedoka Marka Poše, oca tužiteljice o postojanju usmenog dogovora o diobi, ne samo u odnosu na nekretnine iz spomenutih tabularnih izjava, nego i u odnosu na nekretnine koje je svjedok Marko Poša dalje darovao drugom sinu Ivanu, te i u odnosu na predmetnu nekretninu koju je svjedok darovao kćerki - tužiteljici. Svjedok Marko Poša je upravo u iskazu i opisao i pokazao, saslušan na licu mjesta, koje nekretnine su sukladno takvoj diobi pripale njegovom ocu, kojih je njegov otac bio u posjedu i vršio vlasnička ovlaštenja, kao i potom svjedok Marko Poša, koji ih je dalje prenosio u stvarno vlasništvo i posjed sinovima Ivanu i Anti i kćerki, ovdje tužiteljici i to točno određene nekretnine, dakle, sinu Ivanu kčbr. 2857/1, sinu Anti kčbr. 2824, 2848/4 i 2848/6, 2825/5, te kćerki, ovdje tužiteljici kčbr. 2864 i predmetnu 2857/4, sve uz pravu predaju.

20. U pogledu sporazuma o diobi imovine u obitelji Poša, potrebno je napomenuti da se prema podacima iz zemljišnih knjiga radilo o velikom broju čestica, upisanih u više desetaka zemljišno knjižnih uložaka, od kojih je samo u odnosu na zemljišno knjižni uložak broj 1068 u kojem je prvotno bila upisana predmetna čestica, uz nju u istom ulošku bilo upisano još 20-ak drugih čestica.

21. Stoga, u situaciji kada su nekretnine u naravi podijeljene u korištenju sporazumom suvlasnika, taj sporazum predstavlja osnovu poštenog posjeda svakog od suvlasnika na pojedinim nekretninama.

22. Žalbeni navodi tuženika Marka Poše kojima dovodi u pitanje pravilnost i osnovanost pobijane odluke nisu dovedeni u pitanje, upirući na ugovor o darovanju nekretnina od 30. kolovoza 2019., za koji tvrdi da prvostupanjski sud isti nije ni raspravio. Naime, prvostupanjski sud je u pobijanoj odluci obrazložio pravnu valjanost svih pravnih poslova, te je pravilno ocijenio da tuženik Marko Poša predmetnu nekretninu nije posjedovao kao samostalni posjednik, a kako je ugovor o darovanju od 30. kolovoza 2019., sklopio bez prave predaje, koji, priložen u spis predmeta, nije ovjeren kao javnobilježnički akt, odnosno solemniziran, to nema valjani učinak. Tuženik Marko Poša je navedeni ugovor priložio u spis, pa stoga nije

bilo potrebno pribavljati isprave iz zbirke isprava pod brojem Z-5746/2020 i zbirke isprava predložene u odgovoru na tužbu, a osim toga, iz povijesnog zemljišnog izvotka priloženog u spisu predmeta proizlazi pravni slijed stjecanja i izvršenih uknjižbi, koje je prvostupanjski sud raspravio i naveo u obrazloženju odluke.

23. U pogledu stjecanja prava vlasništva na temelju pravnog posla, Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev 778/2021-2 od 6. srpnja 2022., naveo je: "...revizijski sud je u više svojih odluka izrazio shvaćanje u svezi prvog u reviziji postavljenog pitanja - pa tako primjerice i u odlukama: presudi Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. U-zpz 21/17-5 od 12. rujna 2017., prema kojoj: „...navedeno valja sagledati u svijetlu shvaćanja koje je revizijski sud izrazio u više svojih odluka, pa tako i odluci poslovni broj Rev 2064/13-3 od 25. veljače 2014., glede stjecanja nekretnine u vrijeme primjene odredaba OGZ-a, koje su se kao pravna pravila primjenjivale na temelju čl. 2. Zakona o načinu primjene pravnih propisa donesenih prije 6. travnja 1941. („Narodne novine“, broj 73/91) - kada nisu bile u primjeni odredbe Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima (objavljenog u „Službenom listu SFRJ“, broj 6/80, a koji je na snagu stupio 1. rujna 1980. i bio preuzet Zakonom o preuzimanju Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima, „Narodne novine“, broj 53/91, kao zakon Republike Hrvatske), prema kojemu: „...Prema pravnom shvaćanju ovog suda, izraženom u odluci broj Rev-250/90 od 20. ožujka 1991., u primjeni pravnih pravila OGZ, prije stupanja na snagu ZOVO, vlasništvo nekretnina na temelju pravnog posla moglo se steći i bez upisa u zemljišne knjige, ako je ugovor bio izvršen. U takvoj situaciji, kada je u režimu primjene pravnih pravila OGZ bilo moguće steći vlasništvo nekretnina na temelju pravnog posla i bez upisa u zemljišne knjige, i ugovor o kupoprodaji nekretnina sklopljen s izvanknjižnim vlasnikom uz predaju u posjed nekretnina, predstavlja valjani pravni temelj posjedovanja koji posjed čini zakonitim.“.

24. Nadalje, u odnosu na valjanost stjecanja prava vlasništva temeljem ugovora o darovanju, Vrhovni sud Republike Hrvatske više je revizijskih odluka, pa tako i u odluci broj Rev-617/2021-2 od 15. svibnja 2024., vezano za primjenu pravnog pravila iz paragrafa 943 bivšeg Općeg građanskog zakonika (OGZ), koji se primjenjivao na temelju Zakona o načinu primjene pravnih pravila donesenim prije 6. travnja 1941. (Narodne novine broj 73/91) izrazio pravno shvaćanje: " da ugovor o darovanju bez prave predaje treba biti sačinjen u formi sudske zapisnika odnosno javnobilježničkog akta sukladno odredbi čl. 53. st. 1. t. 3. Zakona o javnom bilježništvu („Narodne novine“, broj 78/93), a kada ugovor o darovanju nije sačinjen u propisanoj formi tada taj nedostatak može nadomjestiti samo prava predaja stvari."

25. U odnosu na ugovor o darovanju sklopljenim između tužiteljice i njenog oca Marka Poše 2019., na koji upire tuženik u žalbi, navodi se kako je prema odredi članka 482. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21., 114/22., 156/22., 155/23. - dalje: ZOO) isti sastavljen u pisanom obliku, a samo ugovor o darovanju bez prave predaje u neposredan posjed mora biti sastavljen u obliku javnobilježničkog akta ili ovjerovljene (solemnizirane) privatne isprave, sukladno odredbama Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93., 29/94., 16/07 i 75/09, dalje u tekstu: ZJB), pa je u konkretnom slučaju

riječ o valjanom pravnom poslu koji može predstavljati osnovu za stjecanje prava vlasništva.

26. U odnosu na žalbene navode tuženika Marka Poše kojima upire na postojanje dobre vjere tužiteljice i njenih prednika u odnosu na predmetnu nekretninu, valja navesti da činjenica što su i tuženici i njihovi prednici bili upisani kao suvlasnici predmetne nekretnine ne čini samo za sebe posjed tužiteljice i njezinih prednika nesavjesnim ili nepoštenim, jer su prednici tužiteljice i tužiteljica za tog razdoblja posjedovanja prema okolnostima konkretnog slučaja bili savjesni posjednici kada im posjed nitko nikada nije osporavao i kada su na nekretnini vršili i vlasničkopravna ovlaštenja. (Tako i Vrhovni sud Republike u odluci broj Rev-494/2021-2 od 11. svibnja 2021.).

27. Također, pozivanje tuženika na njegovo postupanje s povjerenjem u istinitost i potpunost zemljišnih knjiga, u dobroj vjeri, bez pravnog je osnova, pored činjenice da je u obitelji Poša postojao dogovor o diobi imovine, da su temeljem tog dogovora, upravo ocu tuženika Marka Poše, svjedoku Anti Poša pripale druge nekretnine i to kčbr. 2824, 2848/4 i 2848/6, 2825/5, na kojima je tuženik Marko Poša s ocem u posjedu i na kojima živi, ali ne i predmetna čestica, koja je pripala tužiteljici, što je tuženiku Marku Poši zasigurno bilo poznato i od strane oca i djeda po ocu, dakle, u obitelji, na što mu je ukazivala i tužiteljica. Iz iskaza svjedoka Ante Poše, oca tuženika Marka Poše proizlazi da je tuženik Miroslav Poša tužiteljici ustupio svoj udio zemljišta blizu mora, koje je ona prodala, pa je došlo do spora u obitelji i to je bio razlog zašto je Miroslav Poša svoj udio ustupio tuženiku Marku Poši. Stoga nema mjesta primjeni odredbe članka 130. stavka 2. ZVDSP, obzirom se tuženik Marko Poša ne može s uspjehom pozivati na načelo povjerenja u zemljišne knjige.

28. Neosnovani su i žalbeni navodi tuženika Marka Poše kako je ugovorom o darovanju nekretnina od 30. kolovoza 2019. tuženik Miroslav Poša darovao mu i sve njegove izvanaknjižne suvlasničke dijelove na svim nekretninama iz tog ugovora, pa i one koje on nasljeđuje, pa da tuženik Miroslav Poša s predmetnom nekretninom nema ništa. Naime, u ugovoru o darovanju nekretnina od 30. kolovoza 2019. navedene su nekretnine koje su predmet ugovora, a među inim, predmetna nekretnina u 7/120 dijela, na kojoj je tuženik Marko Poša temeljem toga ugovora i upisan u zemljišnim knjigama u 7/120 dijela, dakle, tuženik Miroslav Poša darovnim ugovorom raspolagao je suvlasničkim dijelom predmetne nekretnine koji je dobio naslijedstvom (od djeda) i darovanjem (od strica Dan Pavla). Međutim, tuženik Marko Poša neosnovano smatra da mu temeljem istog ugovora pripadaju suvlasnički dijelovi predmetne nekretnine na kojima su sada upisani Tihomir Poša pok. Matije i kao "Trumbić" Tihomir Poša pok. Mata, Deodata-Franica Poša pok. Matije i kao "Trumbić" Frana (Deodata) pok. Mata, Lucija Pošta "Trumbić" pok. Mata i Frana Poša ud. Ivana rođ. Poša, jer tuženik Miroslav Poša nije (jedini) njihov nasljednik, već su to i tuženici Matij-Mate Poša pok. Ivana, Damir Poša pok. Ivana i Sendra Poša Gjurin. Upravo je tuženik Marko Poša, u odnosu na označene tuženike u prvotnoj podnesenoj tužbi, prigovarajući pasivnoj legitimaciji, u odgovoru na tužbu naveo kako je upravo tuženik Miroslav Poša njihov zakonski nasljednik.

29. Slijedom svega naprijed navedenog, prvostupanjski sud je na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pravilnom primjenom materijalnog prava, pravilno odlučio kada je odbio prvi (glavni) i drugi eventualno kumulirani tužbeni zahtjev tužiteljice kao u točki I. izreke presude, te kada je udovoljio trećem eventualno kumuliranom tužbenom zahtjevu tužiteljice kao u točki II. izreke, pa je žalbu tužiteljice i žalbu tuženika Marka Poša valjalo odbiti kao neosnovane.

30. Međutim, žalba tuženika Marka Poše djelomično je osnovana u pogledu odluke suda prvog stupnja o troškovima parničnog postupka u točki III. izreke pobijane presude.

31. Pravilno je prvostupanjski sud odlučio o troškovima postupka primjenom odredbe članka 154. stavak 1. u vezi članka 155. ZPP, obzirom da je tužiteljica uspjela sa trećim od postavljenih eventualno kumuliranih tužbenih zahtjeva u smislu odredbe članka 188. stavak 2. ZPP, a zahtjev za naknadu parničnog troška tužiteljica je postavila na ročištu na kojem je zaključena glavna rasprava, sukladno odredbi članka 164. stavka 3. ZPP, pa neosnovano tuženik Marko Poša tome prigovara i neosnovano ističe bitnu povredu postupka iz članka 353. stavka 1. i stavka 2. točke 12. ZPP.

31.1. Iako je prvostupanjski sud zbog očite pogreške u pisanju u obrazloženju prvostupanjske presude u točki 22. naveo visinu troškova za pojedine radnje po 200 bodova (umjesto po 100 bodova), ipak je pravilnom primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23., dalje Tarifa), obračunao vrijednost pojedine radnje prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora od 1.459,95 eur (11.000,00 kn), odnosno u visini od 100 bodova - 200 eur i to za sastav tužbe, podneska od 8. svibnja 2024. i pristup na ročišta 20. prosinca 2023., 16. srpnja 2024., 22. listopada 2024. i 26. studenog 2024.

31.2. Međutim, prvostupanjski sud nepravilno je primijenio materijalno pravo, na koju pogrešnu primjenu upućuje tuženik Marko Poša, kada je tužiteljici za pristup na uviđaj priznao trošak u visini 150 bodova – 300,00 eur, budući prema Tbr. 9. točki 7. Tarife tužiteljici pripada trošak za pristup na uviđaj u visini kao i za zastupanje na ročištu, dakle u visini 100 bodova – 200,00 eur.

31.3. Stoga, pravilnom primjenom materijalnog prava tužiteljici pripadaju parnični troškovi koji se odnose na sastav tužbe, podneska i zastupanje po punomoćniku na ročištima, kao i za trošak sudske pristojbe na tužbu 26,54 eur i presudu 53,09 eur, te za trošak predujma za obavljeni uviđaj od 450,00 eur, u ukupnom iznosu od 2.029,63 eur.

31.4. Suprotno neosnovanim žalbenim navodima, tužiteljici je pravilno priznata zakonska zatezna kamata na parnični trošak, koju je tužiteljica zatražila u troškovniku, dakle sukladno odredbi članka 151. stavka 3. ZPP.

32. Stoga je u odnosu na tuženika Marka Poše kao žalitelja valjalo potvrditi prvostupanjsku presudu u točki III. izreke u dijelu kojim mu je naloženo naknaditi

tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od jedne polovine pripadajućih troškova od 2.029,63 eur, odnosno u iznosu od 1.014,82 eur, a presudu suda prvog stupnja valjalo je preinačiti i odbiti zahtjev tužiteljice u dijelu kojim se nalaže tuženiku Marku Poši naknaditi tužiteljici preostale troškove postupka u visini jedne polovine iznosa od 100,00 eur, odnosno iznosa od 50,00 eur.

33. Slijedom svega navedenog, odlučeno je temeljem odredbe članka 368. stavak 1. i članka 373. stavka 1. točke 3. ZPP.

34. Presuda suda prvog stupnja u točki II. izreke u odnosu na tuženike Matij-Mate Poše, Damira Poše, Sendre Poša i Miroslava Poše, te u točki III. izreke presude u odnosu na tuženika Miroslava Poše kojom mu je naloženo naknaditi tužiteljici parnične troškove u visini jedne polovine dosuđenog iznosa pobijanom presudom od 2.129,63 eur, odnosno u iznosu od 1.064,82 eur, kao nepobijana ostaje neizmijenjena.

35. Budući tužiteljica nije uspjela sa svojom žalbom, to je njen zahtjev za naknadom troškova podnošenja žalbe odbijen kao neosnovan.

36. Obzirom je tuženik Marko Poša sa žalbom uspio u manjem dijelu u odnosu na troškove postupka, to tuženiku ne pripadaju troškovi podnošenja žalbe, pa je njegov zahtjev za nadoknadom žalbenih troškova odbijen kao neosnovan.

37. Iz svih navedenih razloga odlučeno je kao u izreci ove drugostupanjske presude.

Bjelovar, 7. svibnja 2026.

Predsjednik vijeća

Mr. sc. Alen Golub

Broj zapisa: **9-30887-a14f4**

Kontrolni broj: **0cdbf-abc32-c8a93**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Alen Golub, O=ŽUPANIJSKI SUD U BJELOVARU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Bjelovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.